

دبخت الله ربنتين شعرونه

يوخاي كونكى

ترتيب كونكى

او وړاندي كونكى

تاج محمد مبین

Ketabton.com

دکتاب په اړه

په دغه کتاب کې دخوان او خوږ ژبې شاعر بخت الله رښتین نوي او
په زړه پوري بیتونه دتاج محمد مبین له لوري جمعه شوي او تاسو
ته وړاندي شوي هیله ده دخوښي وړ مو وگرځي!

په درنښت تاج محمد مبین

اصلیت پکي د هر سږي معلوم شي

زه د بدو ورځو ځکه مینوال یم

راته ووايه تنها وي او که نه وي
د یارانو ورځ دي څنگه وه ریښتیه

وه زړه تنگونه دا ته څه رقم ته لوبې کوي
حیران یم غلی چرته کینم که نارې وکړم

چې زنگ وهي اعلان مي واورې درنه لار ورکه شي
زور به ېي وگوري چې بندي شماری څه معنا

په زخمونو باندي مالگي دورول دي
د یارانو دوکي نه شمارم رښتینه

لکه باران چي ستا له لوري د سپرلي راشي
خدایه هغه تللی دي داسې ناڅاپي راشي

څه ته لگیا یې څه به لاس ته راوړي وه رښتینه
بي له مطلبه هیڅوک نه پالي اړیکې دلته

په موبیل مي څه نا څه مینه ماتیري
ستا پنځه زره عکسونه راسره دي

د پانې حال څه وي زلی کي بیا له باد وروسته
دومره خراب شمه لالیه ستا له یاد وروسته

زه خپه کیرمه بیا زر ژارمه
د رابطو په اړه ما غږیره

د خالي جیبونو زیان دا دی رښتینه!
د یارانو له کمښت سره به مخ شي.

څه به هره ورځ زوريزي څه به ژاري
دا رښتین دې خدای له دغي دنيا واخلي.

خپلو خبرو ته په خپله خاندانم
په خاموشي باندي ملنډې وهم

بل څه به ووايو که خوښه دې وي غم پريرده
زه ترې ډاريرمه کيسې د بنيادم پريرده

دوه مخو خلکو سره هيڅ رابطې مه ټينگوه
مخکې لدينه چې تا پريردي ته يې هم پريرده

مطلب پرسته جنازه کې مي حاضر ولي يې
تمثيل دې ودر وه وخانده ماتم پريرده

زړه کې دې مينه د الله ج او د رسول وساته
برباد به نشي خو بس مينه د رقم پريرده

يو خو چې ته رښتینه راشي نو همدا کيسې وي

د خدای لپاره بل څه ووايه صنم پريرده

بخت الله رښتین

ياران بي شماره وو رښتینه خو کښتي راغله
دا سخته ورځ هم يو څه ډېره نا څاپي راغله

زه پوهیدمه چې ناز بڼه نه وي گناه يې وکړه
يو څوک مې غیره کې نیولی وو هوا يې وکړه

ياران دې ولیدل چې سخته کې يې څنگه پریښوم
ياران دې ولیدل چې څنگه ناروا يې وکړه

زه دې مړ شمه رښتینه پروا نشته
احسان نه غواړم په ځان د انسانانو

زرگیه ښکلو پسي ما خوږیره
مصیبتونه راته ولي گوري

تٿلي خٿڪ وٺي راغٿل؟ خو خا خير
شايد خپل ضرورتونه وريه زړه وي

پيره مشڪل به دي اسان شي خو خبره واوره
هر څه له رب غواړه خو تمه له انسان مڪوه

اڪثريت خٿڪ تمثيل ڪوي خو مڙه وي
فڪر نه ڪوم چي څوڪ خاندي او بنه وي

تٿلي خٿڪ وٺي راغٿل؟ خو خا خير
شايد خپل ضرورتونه وريه زړه وي

په اتن ڪي بنه بيشماره وي گڏيري
خو په سخته ڪي رښتينه ياران نه وي

د پخوا زماني هر څه زبردست وو
که ياران وو که شيان وو که سندري

ستا په مينه ڪي تير شوي له ژوندون يم

که مجنون نه یم خو تره زوی د مجنون یم

بخت الله رښتین

نه مې غواړي مصیبه زه خبر یم

د یارانو له قیمتته زه خبر یم

بدې ورځې دي غږ نه کومه چاته

نه راځي څوک ضرورته زه خبر یم

د دونیا سره پیدا شولې عبس یې

پاتې کیږي محبته زه خبر یم

مخامخ درته قربان وروسته کنځلي

د دوه مخو له صفتته زه خبر یم

د نفرتونو کاروبار وتړئ

وه مجاهد ملته مینه وکړئ

لکه شلیدلي گریوانونه ستن او تار نه لري
زمونږه دومره ارمانونه دي چې شمار نه لري

دا چې د هر چا مسلو کې پیره گوتې وهي
دا اوزگار خیل خلک اوزگار دي او بل کار نه لري

بنکلیه نازونه کوه بڼه یې کوه ډېر یې کوه
بدرنگ دي غلي کيني حکه چې بازار نه لري

دا نو خبره ده چې ته یې کوي وه سړیه
دا درته چا ویل چې مینه وي او دار نه لري

رب خو د ژوند مکتب ته راوستو په وار رښتینه
خو شاگردان د داسې صنف یو چې قطار نلري

ته به مري څوک به لاس نه درکوي تاته
خدای دې ما محتاجوه رښتینه چاته

زړه تنگون ته ورکومه یاره ماته
غواړم سمې چغې ووهم هوا ته

ته چې لار شې غم به پټ کړمه لالیه
تمثیلونه به شروع کړمه دویا ته

ته چې نه یې نو په نورو خلکو څه کړم
روند اړتیا نلري وه یاره رڼا ته

نشته نشته نه بیخي نشته تنها یم
تسلي به راکړي څوک رښتینه ماته

بخت الله رښتین

ستری شوی یمه نور له دغه کاره
بیا به هیچاته ونه وایم چې یاره

دا چې جنګ ته خوشحالیږي سړي نه دي
خدایه زه وځم د دغو له قطاره

عبادت دي د ریاء لپاره وکړ
بي عقلي دي ولې وکړله هوبنیاره

دا چې سوال مو نه قبلیري وجه دا ده
ته خپه یې رانه ډېر پروردگاره

څه مې گنې هیلې وړې وې مخلوقه
سخت خالي لاسونه راغلم له بازاره

خلک گوره موءمینان وژني رښتینه

زه خوښي اخستی نشم له كفاره

بخت الله ربنتين

ته ساده يې ته يې كله پيژني رنگ
يو رقم نه وي هر وخت د زماني رنگ

ته مي خوا کي يې لاليه بل رقم يم
راته سپين بنکاري د تكي توري شپي رنگ

دغه خلک په وطن اسلام مين ول
تور سور شين دي شي ددغي هديرې رنگ

چي بنکاره ورته اظهار د ميني وکرم
تغيريري به ختمن بيا د هغي رنگ

وه راتلونکيه کاله تاته انتظار يم
نه پوهيرمه چي ته به کوم راوري رنگ

ستونزه دا ده چې ذهنونه نه بدليري
ستونزه دا نه ده چې بل شي د جندي رنگ

ته خو لار شه د رښتین کار ته بیا گوره
ای په وینو به بدل کړم د کوتي رنگ

دا نصیحت در سره ټول واورئ او ويې منئ
چغې به بندي وي زما د جنازي په وخت کې

کال بدل شو ښه نو څه گټه يې وکړه
له تر اوسه مو رښتینه زړونه رنگ دي

چې په څنگ کېنې دې لالې نه وي تنها يې
څوک به څه کوي څلويښت ميلونه خلک

په بربادۍ به دې اتن وکړمه
غمه حيران به دې کم صبر وکه

ځنې وشړه راوشړه رش جوړکه!
د عطرين موسم هوا ته مې زړه کيږي!

په ځوانۍ کې رانه ساه واخله چې مړ شم
دومره درد راباندې ما گوره خالقه

د جمعي شپه ده جناب يې خپله اوري
په درودو باندې يې ولمانځئ مخلوقه

بې غرضه بې مطلبه بې له گټې
بيخي نه پالي رښتینه رابطې څوک

گيله به څنگه راته نه دريږي وه رښتینه
څومره ډېر خلک و يوه سړي درک نکړم

زه شکايت خداى ته کومه خو له چا يې وکړم
ټولې دونيا زما په زړه ملنډې ووهلې

زه خو ځکه تنها شوی یم رښتینه
رابطې په کاغذونو پالل کيږي

عجیبه دا ده نا خبره ترې هغه هم ده
رښتین مړ شوی دی سبا یې جنازه هم ده

ته به مړ کيږي مگر دوی به دې جیبونه گوري
دومره ذلیله دومره سپکه زمانه هم ده

ستا په څیر سل که رانه نور لار شي بلا ورپسې
تغیر به نه شم زما دومره حوصله هم ده....

یاران ماران یې په ما وپیژندل
له مجبوریت څخه نړۍ مننه

رښتین بڼار کې په اتیا بڼکلو مین دی

عاشقي يې په شرمو و شرموله 😊

دا چې تنها يې نو رښتینه ملامته ته يې

ولې دې هیلې په نامردو پسې وتړلې

دلته معنه نلري وه رښتینه

گور ته به یوسمه تمامې هیلې

هغه وپوښتل چې څنگه يې رښتینه

ما وې بڼه یم مرگ ته شپې سبا کوومه

زړه تنگون ته تیري زړونه تسلیمیري

خدای د وساتي هر څوک لدې عذابه

ملا ته ووايئ چي هيڅوک دي هم نه خبروي
زما د قبر مراسيم دي په ماښام وکړي

د ښار ښکلو شکايت در څخه کړي
وه رښتینه بيا دي څه گلان کرلي

رحمتونه پرې بي شماره نازليري
څوک چي درود په نازولي جانان وايي

زړه تنگون و تنهائي وه خاموشي وه
د زاره کال مي همدا انډيولان وو

جهنميان دي خدای بي هيڅ نه ښيي
څوک چي د چا په زړه ملنډې وهي

څه مو لوی لوی اميدونه ترې لرل
څه واره واره نيتونه و د خلکو

یتیم نارې وهي په نس وړی دی

هره يو وگړی هر يو کس وړی دی

ستا د نظام مخالفت نه کوو
خو غریبي راغله ولس وړی دی

ابادي مي ځانته غوښته خو ازار شوم
زه د خپلو برباديو زيموار شوم

تا اويا کتابه ولوستل ویده شوي
ما چې لږې دوکې وخورې اوښيار شوم

ډاکټران مي هغه وخت ځانته حيران کړل
چې د خوب گولی مي وخورې بيدار شوم

ته دې خپله حوصله ساته رښتینه
زمانه به خامخه بدلوي سترگي

بنکلو ته لار نیول سترگکې وهل

رښتینه دا بی ادبی زندا باد

زړه تنگون رښتینه دا رقم ته کړم چې

په وړه خبره زړه خورمه او ژاړم

ته ساده یې ته یې کله پیژني رنگ

یو رقم نه وي هر وخت د زمانې رنگ

تمثیلونه پکې وکړو خندا وکړو

رښتیا مه گڼه رښتینه د عکسو حال

انسان بی وسه دی عاجز دې اوسي

که تکبر کوي نو نه دې کوي

که دولس سره دوی مینه کوي

تمثیل به نه کوي له زړه دې کوي

څوک چې جنت غواړي نو زر تر زره

د انسانانو سره بڼه دي ﴿۱﴾

رښتینه ستا یاران مطلب ته گوري

چې ضرورت یې نه وي څه دي کوي!

زړونه دي وگټي ښکاره دي محبت ومني

دوی به پرې گران شي که غوښتنې د ملت ومني

ټول افغانان یو د بیرغ لانجه دي ختمه کړي نو

له دوی مو هیله ده چې دا ملي هویت ومني

یاره چې هر څه وایي ما پسې هیڅ نشته مشکل

رښتین به ستا ټول غیبتونه په صفت ومني

توره شپه ده ارمانونه مې سنسار کړل

په غورځیو مې ویده خلک بیدار کړل

زه په مثال لکه د وچې پانې
غم لکه باد حاضر شو ورژیدم

ما چې وگوري ملنگ به در په زړه شي
د زړې اوسپنې زنگ به در په زړه شي

په کوم خای کې چې نامه د پینتون واورې
بس خفه به شي او جنگ به در په زړه شي

له دوکې وروسته که ودې لیدل ښکلي
نو هغه زړونه بدرنگ به در په زړه شي

د لالي د څڼو بوی که دې لږ حس کړو
دا مې ومنه لونگ به در په زړه شي

که چا چیرته د ښایست خبره وکړه
بس رښتینه غمړنگ به در په زړه شي

رښتین

چا مجلس کې د ښایست خبره وکړه
زما لوی افغانستان ذهن ته راغلو

تا د گل نامه بار بار ولې اخیسته
ماته ځکه خپل جانان ذهن ته راغلو

دوی په ځمکو جیدادونو باندې جنګ و
نو رښتینه قبرستان ذهن ته راغلو

رښتین

زما په غم باندې خوشحاله دي ازغي راګوي
ځیني یاران په میسیجو کې تسلي راګوي

چې نه راځي انتظار ولې ګوي

ته د سپرلي انتظار ولي کوي

رښتيا کيسه وکړه چې نه راځمه

په ما چتي انتظار ولي کوي

رښتینه هر څوک بيرته نه راگرځي

د هر سړي انتظار ولي کوي

ټولو لفظونو ته يې بايد احترام وشي

شاعران درد لري په دغو دې لږ پام وشي

له هر يو درد سره به زه خدای په امانې وکړمه

خوند به ډېر وکړي چې د ژوند مې اختتام وشي

رښتین

ماهم درته واخستل په قرض گولي

درده بچيش اوس به دي زور وگورم

لکه غمجنه موسيقي زنداباد

ياره خبري د لالي زنداباد

هغه سري ته بنخه نه رسيري

وايي چي بس مجردي زنداباد

ستا په خاني خه کوو اور دي واخلي

زمونږه خپله غريبي زنداباد

ولسمشران مي د دونيا وليدل

زمونږ بابا اشرف غني زنداباد

بنکلو ته لار نيول سترگي کول

رښتینه دا بي ادبي زنداباد

رښتین

د وطن د جوړیدو هیلې موزره کې
یادوو یې په پنځه وخته لمانځه کې

کانې بوتې غرونه ټول به دریادیري
دومره درد وي د وطن په بیلټانه کې

که انصاف ته د انصاف په نظر ځیر شو
بیا به نه وي ملنګان د چا په وره کې

دین اسلام وطن بڼه امن او بڼه بڼه
خوندور دي دا شیان په ژوندانه کې

ستا له لوري نه غریز پیغام راغلی
اوس خولې یې رښتینه په ساره کې

رښتین

تياکي و شماري د خپلو لاسو
حساب د سرو زرو همدې ته وايي

خپلي اوبسکي وچول په خپله زده کړه
ددي ورځي ياران نلري رښتینه

ته په خپل ضد باندي ښه کلک ولاړ وي
ما سپين سترگي وکړه در و غږيدم

ياران لگياو چي اختر کي گرځوو
زما جیبونه تش و نه غږيدم

ته مي په کيسه کي گوره هم نه يي
زه درپسي ډول کيلو کم شومه

په دعا کې ترې رښتینه امن غواړم
دادي ځمه او له خدای سره غږیږم

نور دڅشي ارمان نه راځي رښتینه
خو بیرغ پاچا اردو پسي خفه یم

دریدلي زنگ و هلي بیلته دي
ته یې نه مني خو زړونه مو اوبه دي

زړه تنګون لاره لمانه ورکه کړي
سختي لوبي یې شروع زما په زړه دي

دا چې خاندی درد مې توکي ورته ښکاري
دوی خبر زما د زړه له درده نه دي

بي ننگي ده بدرنگي ده ورور وژنه
بدبختو راگیر کړي پښتانه دي

زړه مې سمه هديره ده خبر مشې
ارمانونه لکه مړه پکې پراته دي

څه مو تمې ترې لرلې وڅ رښتینه
څه د کار خلک په خاورو کې پراته دي

دوڼيا او ښکلي دواړه نه خپليري
زړه ته همدا وایم خو نه یې مني

څه بي کار څه د کار دي خو غدار دي
ځینې خلک ښه او ښيار دي خو غدار دي

د باور کولو نه دي ستونزه دا ده
کني شته یاران بسیار دي خو غدار دي

چې راغبريري نه نو څه یې کوم
ستا تصویرونه خو مني نه نیسي

د سولې ارمانجن وي ارمانجنه ياره لارې
تنها دې مونږه پريښوو هيله منه ياره لارې

وخ سختې خاطرې دې راته سترگو ته تاويزي
وخ سختې دې گيلې يورې غمجنه ياره لارې

زه په خپلو اتلانو پسې ژاړم
نه دم نه په هيندو پسې خپه يم

نور د څه شي ارمان نه راځي رښتینه
خو بيرغ پاچا اردو پسې خپه يم

بنده چې ډېر درسره ځي تر هديرې پورې ځي
خو تر جنت دې رسولای شي د خدای مينه

گلونه ورکه مراور بنکل که
وخت مختصر دی لږ يې زر بنکل که

د اوسني نظام ملتيا وکړه خو
د پخواني نظام عسکر بڼکل که

چي د ولس لپاره ځان دردوي
هغه پاچا هغه رهبر بڼکل که

رښتین چي کله بښنوي قبر کي
بس ته يي يو ځلي په سر بڼکل که

ته تکبر کوي خو مور ستا په رقم نه يو
تاته به کم بڼکارو خو مگر دومره کم نه يو

هو له تراوسه پوري جنگ کي پيره ورونه وژنو
نه له تراوسه پوري خلاص له دغه غم نه يو

هسي چتي يو بل ته گوتي نيسو تور لگوو
ومنی ټول په گډو وډو سر يو سم نه يو

اول يي ووژنو د ژوند کولو حق يي واخلو

بیا هم په دې خبره شر کوو چې گرم نه یو

پریردی دا بنکلي چې تنها شي تکبر یې ورک شي
خپله به پوی شي چې مورن دومره محترم نه یو

هغه باقر رښتینه دا خبره سمه کړي
مورن د پنځم موسم مخلوق د بل موسم نه یو

رښتین

دلته ټول مطلب پرسته انسانان دي
قبرستانه در روان یمه بڼه پک زړه

پریرده نن خو چې بڼې سمې چغې وکړم
پریرده نن خو چې مخلوقه کړمه سپک زړه

چې د خلکو بیروبار کې شي ترې لاندې
چرته لري غورخومه په سپک زړه

زه يې نور په لټون ستړی شومه بس دی
امکان نشته چې پیدا مې کړمه ورک زړه

اوس يې حال داسې عجیبه غونټې شوی
نه باور مني رښتینه نه مې شک زړه

گیلې ورسره زیاتې دي رښتیا درنه خپه دی
دې قام ته داسې ووايه پاچا درنه خپه دی

رښتینه ته هم گرم يې په لالی کې مشکل نشته
پرون دې پخلا کړی و نن بیا درنه خپه دی

چې تر څو دې د زړه درد لیدلی نه وي
د رښتین په شاعری پوهیدل نشته

گل او سپرلی باید راوغړیږي
زما لالی باید راوغړیږي

زما اړتيا ورته بيخي ډېره ده
هغه سړی بايد راوغزيرې

رښتین

نه کيرې اشنا هڅه مې کړې ده
ډېره د خدا هڅه مې کړې ده

ته مې هيرولې مگر نه کيده
هر ځلې بيا بيا هڅه مې کړې ده

سر يې تپت کړی و په بیره کې ډاکټر وويل
رښتین له دغې دونيا لارو دا يې زر وويل

لاس يې زما په لاس کې راگر لږ يې وخنډل هم
زه درنه ځمه دا يې څومره په هنر وويل

چې په تا سخته راغلي وي دوی پټ شي
دا یاران نه دي رښتینه دلاگان دي

د هغو خلکو بزرگي مي ځکه نه منله
دوی په دیوال باندي لیکلي و لیکل مکوي

هو له الف مي شروع کړي وو تر يي مي پريښول
زما یاران مطلب پرسته وو په دي مي پريښول

ځان ته مي دا ويل چې نه کيږي امکان نه لري
لوی ارمانونه و په دغې طريقي مي پريښول

تورونه شته مگر لمن نشته
هيڅ سرپرست مو د وطن نشته

ستا د همزولو لمسي هم شوي دي
رښتینه زور شوي ستا ميرمن نشته

ته به د ډېرو خلکو خولې وتړې
بس که راو غزیدې حد به وکړې

ورته صفا وایم خو نه یې مني
قام ته رښتیا وایم خو نه یې مني

دونیا او ښکلي دواړه نه خپلیري
زړه ته همدا وایم خو نه یې مني

بوټل ته غاړه ورکوو خو پرې اتل ووژنو
زموږ په وس کې صرف دادي چې یو بل ووژنو

مکوی مکوی د خدای لپاره ډېر شرم دی
ولس راشی چې دا جیهل مکمل ووژنو

حقیقت وایمه خفه نشی خو کیري داسې

مورن چي پراڊي کي گتہ وگورو نو خيل ووژنو

د چا ارمان وکرو د چا په بيلتانه وژارو
خه فايده چي تمثيل وکرو يا له زره وژارو

هر خه مو خيله په خانو وکرل خوگ نه گرموو
وطنه پريزده چي ناري ووهو بنه وژارو

په خوله مي وخنډل تمثيل مي وکر
کني خراب ومه چي تلمه درنه

وژنه کيري دومره عام مشره
نه مو خندا شته نه ارام مشره

دا معاملي دي كوم رقم كړي دي
تا خو خرڅ كړي يو د قام مشره

د جهنم په اور دي خدای ج وسيزه
كه دي خوړلي وي حرام مشره
منم چي دا به د جنت نه وي خو
زمونږ بيرغ د جهنم هم نه دی

ته يې په اور سواځوي نه يې غواړي
خو زما زړه ستا په رقم هم نه دی

وړي تږي يو خفگان له حده ډېر دی
دا زمونږه اخترونه دي خالقه

مونږ مړه كيږو دوی مو ناست دي تماشي ته
ددي خلکو څنگه زړونه دي خالقه

له قيامته منكر نه يم قيامت شته خو
په مونږ دلته قيامتونه دي خالقه

رښتین ژاري د ولس غم پرې امبار دی
درد یې ډېر ورک یې خوبونه دي خالقه

زړې جامې به وي تنها به وم دردونه به وي
دغه اختر به هم د نورو په رقم تیر شي

حال مي نه گوري جهان یوازیتوبه
تنهایی مي خوري د خان یوازیتوبه

د باور کیسه مي پای ته رسولي
ته مي خوښ یې له انسان یوازیتوبه

زه پاگل یمه پاگل راپسي ژاري
پرادي غلي دي خو خپل راپسي ژاري

هو هغه مطلب پرسته ټول راغلي
هو رښتینه مکمل راپسي ژاري

نه مې دولت پکار راغلی نه خاني تنها يم
د زړه سکون مې رانه بل طرف ته ځي تنها يم

د بنډاگانو بندگي نه غواړم نه يې کووم
خالقه ته مې لاسنيوی وکړه بيخي تنها يم

وخته دا نور شيان به وروسته واخلم
اول دا ووايه ياران په څو دي

مشره په دې جنگ کې به څو وگټي
مشره دا خلک دې روان په څو دي

رېښتینه ته د زرگي درد ته ژاړه
زه او باقر به تنهائي ولمانځو

حُينِي ياران منافقين وي داسي چل وکړي
لکه رندۍ بنځه چې يو پريزدي او بل وکړي

که چيرته غلی شوي نو ومنه چې پاتي به وي
اظهار د ميني خو سړی بايد اول وکړي

دلته بنکاره منافقت ته ټول چکچکې وهي
څه به توپير څوک د اتل او د بوتل وکړي

دا ظالمان خو انسانان پريزده حيوان هم وژني
بيا به ساتنه څه د بنار او دا ځنگل وکړي

هغوی ته ووايي چې نور دې گلان نه ريژوي
هغوی ته ووايه چې رحم پر کابل وکړي

وخی رښتینه چې نصیب به يې له چا سره وي
کوم بختور به يې خوبونه په ځنگل وکړي

د خراب خراب نظر څخه مننه
شر دي وکړو ستا له شر څخه مننه

دوی په ما ملگرتیا بڼه وپیژندله
دمارانو له خطر څخه مننه

وه مخلوقه زه یې پوی کړمه په هر څه
دغمونو دلبنکر څخه مننه

جوړ له درده جوړ له ډېرې بیوسې نه
زه د خپلو اسویلیو په رقم یم

زه بڼه نه یم خو ته بڼه راوغږیږه
درد خراب کړمه د زړه راوغږیږه

اي زه تزي يمه دومره دومره دومره
ته اوبه اوبه اوبه راو غريزه

که زه خبر واي چي بي مرگه به مرم
قسم په خدای که درکتلي مي وای

ستا بنده گانو ته د سوال نه مخکي
زهر ډير بڼه و چي خورلي مي وای

هغه چي تلل رښتینه نه تم کيدل
که مي ځان مړ وای يا ژرلي مي وای

د بي وسي تر ټولو لويه گټه
ياران ماران په سړي وپيژني

جنگ و هلیه بناره ته یواځې نه یې
زه هم دا رقم ته یمه لکه ته

د یارانو تلل په حقه دي رښتینه
ملامت زه یم جیبونه زما تش دي

په خوله مې وخنډل تمثیل مې وکړ
کني خراب ومه چې تلمه درنه

ماته دې لالی په قرض را وخاندي
شل زره دینار راپسې ولیکئ

ما په خپل وجود ظلمونه کړي دي
زرکوی ازار راپسې ولیکئ

حوصله نلرم د سوال او ځواب

تاسي لڙ غلي شئ ما مه غروئ

شاتي به وکري په تارو کي گوتي ولي وهي
لري زمونږ په پر هرو کي گوتي ولي وهي

د وصال شپه نه زه غواړم چې زر ويده شم
ته مي لاليه په وينتو کي گوتي ولي وهي

تاسره نشته روفی پر بيرده چې دوی يې ورکري
رښتینه هسي په جيبو کي گوتي ولي وهي

د سگرتو راکولو ولا ډير وو
خو چې ومي غوښته وينه ياران نه وو

بس پوښتنه رانه مکوي د سخت ژوند
که خبره وکم سپينه ياران نه وو

لازم خان سره مي بس خاورو ته يوره
ويشوله مي چي مينه ياران نه

چا پوښتنه وکړه ما هم ورته ووي
هو نارې وي لونگينه ياران نه وو

په اتن کي راسره وو بنه بيشماره
خو په سخته کي رښتینه ياران نه وو

نه له زړه کوي او نه په بنو نيتونو کيږي
دلته اکثره ملگرتيا په کاغذونو کيږي

هله نا پاکه ډمه هم خلکو ته پاکه ښکاري
دلته نيوکه په سپيڅلو کتابونو کيږي

خلک يې ټول مني چي لور خرڅول نده روا
خو بيا هم وياړ په دې روانو رواجونو کيږي

رښتینه نشته د واده خبرې غلی کینه
حالات خراب دي خوب په کلکو بالښتونو کيږي

رښتینه هیچاته مې حال د زندگی ونه وي
ما په یوې مسکه پنځه سوه غمونه پټ کړل

وخت مې غږ نه اوري او منډې وهي
زه لیونی یم د ساعت ستن ماتوم

په ملگرتیا کې د یارانو سره چل مکوی
گناهنگار پیرئ دا کارونه مکمل مکوی

که مو ترپایه رسولی نشوه خولې ونیسئ
د محبت اظهار د چا سره اول مکوی

د هغو خلکو بزرگي مي حُکله نه منله
دوی په دیوال باندې لیکلي و لیکل مکوی

نه نه نه نده پکار ډېر پام کوی وه مخلوقه
مینه د یو بل سره وکړی خو وژل مکوی

رښتینه دوی ته داسې ووايه د خدای لپاره
گټه یې نشته غیبتونه د یو بل مکوی

پریرده استاذه نور یادونه د بدرنگ نه غواړم
په کتابونو کې خبرې زه د جنگ نه غواړم

مکتب ته لار شه مدرسې سره هم مینه ساته
رښتینه زه د قلم څوکي نورې زنگ نه غواړم

رښتینه څوک که کیسه سپینه وکي څنگه به وي

د خپل وطن سره که مینه وکي څنگه به وي

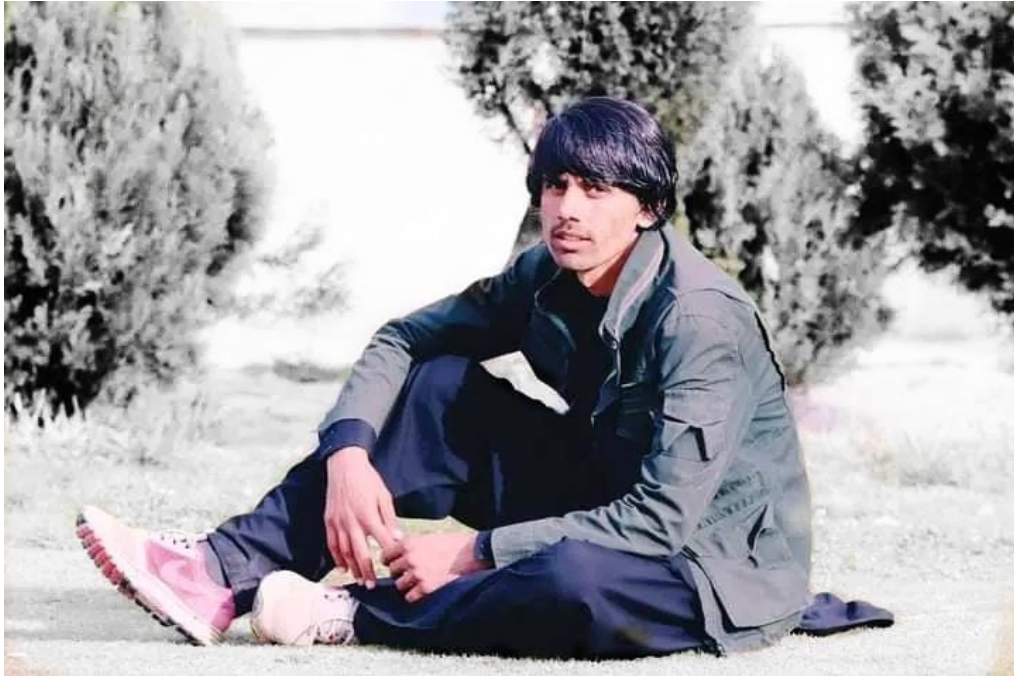
غم بيخي لکه تنبل شاگرد رښتینه
بڼه بیکاره دی خو بیا هم حاضر یزي

زه به درته خپل دردونه ووايم
راسه ددي ستړي ژوند لیکوال مي شه

خپه کيړي به څوک څنگه نه رښتینه
چي کرلي دي گلان وي ټول ازغي شي

رښتینه هرڅه يي بڼه ډير بي اندازي راکړه
زه يي استاد کړمه درسونه زماني راکړه

پاي

بخت الله رښتین

تاج محمد مبین

Facebook

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100050732440633>

WhatsApp & call

0703915972

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**